Γράφει η **Αντωνία Λεγάκη**

Πόσο κουράγιο χρειάζεται για να σπάσεις και τα δύο χέρια ενός 13χρονου παιδιού;
Πόση παλικαριά αθροίζεται όταν τέσσερις αστυνομικοί της ομάδας Δ. χτυπούν τα χέρια του με τα γκλοπ μέχρι να τα σπάσουν; Πόσα και τι εγκλήματα μπορούν να δικαιολογήσουν τόσο τυφλό μίσος; Αλλά και πόσο «θεότυφλη» είναι η «Δικαιοσύνη» που δεν διατάσει αμέσως τη σύλληψη των αστυνομικών που μεταφέρουν παιδιά σ' αυτή την κατάσταση;;;
«Διατάραξη κοινής ειρήνης» είπε ο εισαγγελέας και τον παρέπεμψε να δικαστεί για πλημμέλημα. Μα πόσο τη διατάραξε αυτή την «κοινή ειρήνη» για να την πληρώνει Προκαταβολικά με τα δυό του μικρά χεράκια;

Για τον 19χρονο φοιτητή ψυχολογίας που συνελήφθη 500 μέτρα μακριά από τα επεισόδια, αστυνομικός καταθέτει ότι πέταξε μολότωφ. Και αρνείται να κατασχέσει το σακκίδιο του που αποκαλύπτει ενώπιον του εισαγγελέα ότι είναι γεμάτο με τρία βιβλία του Μπρεχτ και ένα του Όσκαρ Ουάιλντ, με την απόδειξη αγοράς τους, μισή ώρα πριν από τη σύλληψή του (η εκδοχή ότι σκόπευε να τα πετάξει στο κεφάλι των αστυνομικών φαίνεται πιο ρεαλιστική). Παρ' όλα αυτά κατηγορείται για κακούργημα και μεταφέρεται στον ανακριτή κουτσαίνοντας – καθώς τα δάχτυλα του ενός ποδιού έχουν σπάσει από τη ρόδα της μηχανής του αστυνομικού που επέμενε να περνά από πάνω τους, επανειλημμένα, καθώς τον οδηγούσαν πεζό, στο αστυνομικό τμήμα. Τα σημάδια στα πλευρά του έχουν το σχήμα του γκλοπ και ο δεξιός ώμος είναι μάλλον βγαλμένος, αλλά για νοσοκομείο ούτε λόγος… Αυτός – και όχι οι αστυνομικοί που τον βασάνισαν – θα απολογηθεί τη Δευτέρα.

Τα δόντια του 17χρονου, είναι σπασμένα σε ημικύκλιο, δείχνοντας το σχήμα του γκλοπ που μπήκε με μεγάλη βία και ανάλογο μίσος στο στόμα του. Την «κοινή ειρήνη» κατηγορείται ότι διατάραξε και αυτός. Και πριν δικαστεί, χάνει τα δόντια του… Λίγο πιο πέρα, άλλος 17χρονος, «κύκλωπας», αφού το ένα του μάτι έχει εξαφανιστεί μέσα στην κρεατόμαζα στην οποία έχει μετατραπεί το πρόσωπό του. Για την «ειρήνη» κι αυτός…

Τι τραγική ειρωνεία, αιμοδιψείς μέθοδοι να υπηρετούν την «κοινή ειρήνη»! Ή μήπως όχι; Ή μήπως τον «κοινό τρόμο» υπηρετούν οι βασανιστές των παιδιών; Τόσα σπασμένα μέλη, δόντια και πρόσωπα, περιμένουν, όχι να δικαιωθούν, αλλά να δικαιώσουν την εγκληματική

δράση των φασιστικών ομάδων που η Πολιτεία δημιούργησε, εξόπλισε και εκπαίδευσε για να λειτουργούν ως τάγματα εφόδου ενάντια στον εσωτερικό εχθρό. «Διαχείριση πλήθους» ονομάζουν την τακτική της επίθεσης με τις μηχανές ενάντια σε πεζούς και τα βασανιστήρια που ακολουθούν μετά τις αθρόες συλλήψεις (για να μένει το «πλήθος» στο σπίτι). Εντυπωσιακή συνεργός η «ανεξάρτητη Δικαιοσύνη» κάνει τα στραβά μάτια στα εξόφθαλμα βασανιστήρια και ολοκληρώνει την κατασταλτική δράση με μια παραπομπή σε δίκη.

Εμείς όμως, δεν έχουμε πια το δικαίωμα στην αυταπάτη. Δεν δικαιούμαστε να χαμηλώνουμε το βλέμμα μπροστά στο οργανωμένο έγκλημα. Τα δολοφονημένα παιδιά της Βραζιλίας και της Γάζας δείχνουν το μέλλον των δικών μας παιδιών. Το δικό μας μέλλον, αν επιτρέψουμε να συνεχίζουν το ταξίδι στη βαρβαρότητα, την εκμετάλλευση και την καταπίεση.